

handicappede i en erhvervsmæssig revalideringssituation. Revalideringslovens bestemmelser var en videreførelse af forsikringsbestemmelserne i den tidligere folkeforsikringslovs § 60, stk. 1, således at hjælp i medfør af revalideringslovens § 6 i princippet er blevet ydet uden nogen trangsbetingelse. — Dette har i meget væsentlig grad bidraget til at lette samarbejdet mellem klient og rådgiver, og det har samtidig svaret til en af revalideringslovens forudsætninger, hvorefter der i hjælpens størrelse og i vilkårene for denne skulle ligge en tilskyndelse til at gennemføre erhvervsmæssig revalidering.

Således som bestemmelsen er udformet i § 37 er der i denne indbygget et generelt trangskriterium, som bl. a. indebærer, at ægtefælleindtægt har indflydelse på underholdshjælpens beregning. — Dette trangskriterium indebærer endvidere, at man må sætte et spørgsmålstejn ved muligheden for i fremtiden at anvende en bestemmelse, som findes i det nuværende revalideringscirkulæres pkt. 39, hvorefter man i en revalideringssituation — optræning eller oplæring — kan yde tilskud til en på grundlag af pågældendes egen arbejdsindsats fast lønindtægt (evt. en lærlingeløn) op til arbejdsmarkedets minimal- eller normallønniveau. — Det drejer sig om en bestemmelse, der i stigende grad har fundet anvendelse og som oftest med det tilsigtede resultat.

Man gør endvidere opmærksom på, at der kan opstå en konflikt mellem det trangskriterium, der med hensyn til bl. a. forældres økonomiske situation anlægges i loven om Statens Uddannelsesstøtte, for så vidt angår unge under 23 år, og den vurdering, der for de samme unge kan anlægges på grundlag af bilstandslovens kriterier. — Man gør i denne henseende specielt opmærksom på de afsvækkede muligheder for en påtrængende nødvendig bistand i en forebyggende situation.

§ 38, nr. 1.

Man kan opfatte denne bestemmelse således, at mulighed for kontanthjælp i en revalideringssituation er afhængig af, om pågældende i det givne øjeblik kan opnå beskæftigelse på det normale arbejdsmarked, selv om der herved kun er tale om en kort-

sigtet løsning. — Bestemmelsen kan forvaltes således, at der i tilfælde af, at placering på det almindelige arbejdsmarked er mulig, vil være lukket af for videregående revalideringsforsøg i form af praktisk eller teoretisk uddannelse, dvs. for mere langsigtede løsninger, ligesom også i denne forbindelse problematikken omkring mulighederne for forebyggelse ikke synes at være fremhævet tilstrækkeligt stærkt.

ad afsnit IX (finansiering).

Som allerede påpeget i foreningens bemærkninger til det foreløbige udkast til forslag til lov om social bistand er man overmåde betænkelig ved en finansieringsmulighed, der stiller den enkelte kommune dårligere i en revalideringssituation (50 pct. refusion) end i en dagpengesituation (75 pct. refusion) og i en pensionssituation (100 pct. refusion), idet der heri vil kunne være en tilskyndelse til, at en klient, som af en læge er blevet anset for berettiget til invalidepension, ikke vil blive søgt revalideret. — I det hidtidige revalideringsarbejde har det været et grundprincip, at revalidering skulle forsøges, uanset den lægeligt konstaterede formelle berettigelse til invalidepension.

Man er endvidere betænkelig ved ændringen i finansieringsreglerne for ophold på revalideringsinstitutioner. I det bestående system har kommunerne skullet afholde 20 pct. (i visse tilfælde kun 10 pct.) af gennemsnitsudgiften pr. revalideringsdag, og således at udlodningen på de enkelte kommuner skete på grundlag af det endelige regnskab i forhold til benyttelsen fra den enkelte kommune (og uden at kommunen i øvrigt var medbestemmende om henvisningen til en revalideringsinstitution).

I det nye system afgør kommunen, om der skønnes at være grundlag for henvisning, men samtidig må man forstå bemærkningerne til § 136 således, at kommunen straks hæfter for den fulde takst (= udgiften pr. klientdag) med kun 50 pct. refusion. — Det er foreningens opfattelse, at der på dette grundlag — altså ud fra en økonomisk betragtning — vil kunne blive stor uensartethed (tilbageholdenhed) i benyttelsen af institutionsapparatet med deraf forøget risiko for tilkendelse af invalidepension i tilfælde,